

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος για την αξία της πίστεως και τη μαρτυρία των Αγίων

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. [Τιμόθεος](#) χοροστάτησε την Δευτέρα 18 Αυγούστου 2025, στην Ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στο ομώνυμο Ιερό Παρεκκλήσιο της Τ.Κ. Καππά, όπου με λαμπρότητα η τοπική Εκκλησία τίμησε την ιερά μνήμη του Αγίου και ενδόξου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου του εξ Αγαρηνών, εν Καπούα. Ο Άγιος και ένδοξος νεομάρτυς Κωνσταντίνος συγκαταλέγεται στη χορεία των τοπικών Αγίων, καθώς μαρτύρησε στο χωριό Καππά της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης, με αφορμή την ιερά μνήμη του Αγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, ομίλησε για την αξία της πίστεως, τη δύναμη του μαρτυρίου και τη μαρτυρία των Αγίων στη ζωή της Εκκλησίας.

Μεταξύ άλλων, τόνισε ότι η θυσία των Νεομαρτύρων ανύψωσε το φρόνημα του λαού και συνεχίζει να αποτελεί πηγή έμπνευσης και ενδυνάμωσης για όλους μας.

Αναλυτικά ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος ανέφερε:

«Η ζωή και το μαρτύριο των Νεομαρτύρων, έχει καθορίσει τη συνείδηση του ορθοδόξου λαού, όχι μόνο των Ελλήνων, γιατί έχουμε Νεομάρτυρες της Πίστεως και στις σλαβικές χώρες. Νεομάρτυρες αποκαλούμε αυτούς τους Μάρτυρες της Πίστεως, άνδρες και γυναίκες, νέους και γέροντες, κληρικούς και λαϊκούς, επιφανείς και άσημους ανθρώπους, οι οποίοι μαρτύρησαν μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, το 1453, και μέχρι την απελευθέρωση των περιοχών και την ενσωμάτωσή τους στο κάθε κράτος που ανήκαν. Φεύγοντας δηλαδή και απομακρυνόμενος ο τουρκικός ζυγός.

Ένας τέτοιος Νεομάρτυρας είναι και ο Άγιος Κωνσταντίνος, που λίγο – πολύ εδώ στον τόπο ευρέθηκε εξαιτίας του ότι ο πατέρας του ήταν μπέης της περιοχής και

στο κάστρο του Φαναρίου, βαπτίστηκε στη Μονή του Αγίου Νικολάου, θεωρώ ότι υπήρξε βέβαια η επίδρασή του από την παρουσία και το μαρτύριο του Αγίου μας ενδόξου Ιερομάρτυρος Σεραφείμ, του Αρχιεπισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου, ο οποίος μαρτύρησε λίγο πιο πάνω εδώ στο Φανάρι, εννέα χρόνια πριν από τον Άγιο Νεομάρτυρα Κωνσταντίνο – 1601 ο Άγιος Σεραφείμ, 1610 ο Άγιος Κωνσταντίνος. Και το μεγάλο γεγονός είναι αυτό το οποίον καταγράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, που διαβάσαμε στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα και είναι διδασκαλία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Είναι αυτή η πίστη των ανθρώπων και η μεταστροφή τους εις τον ζώντα και αληθινό Θεό. Γιατί ο Θεός ίσταται ανάμεσά μας. Ίσταται ο Θεός ανάμεσα στους Αγίους Του. Ίσταται ο Θεός ανάμεσα στους Μάρτυρές Του. Αυτοί δηλαδή οι οποίοι επίστευσαν σε Αυτόν και επιβεβαίωναν την παρουσία του ζώντος Θεού στη ζωή τους.

Ξέρετε, το να πιστεύει – όσο πιστεύει – ένας Χριστιανός, ο οποίος γεννήθηκε από Χριστιανούς γονείς, ο οποίος βαπτίστηκε και μεγάλωσε με αυτήν την πίστη και με αυτήν τη συνείδηση, είναι ένα δεδομένο, θα λέγαμε μέσα στις χριστιανικές κοινωνίες μας κάπως σύνηθες. Που και αυτό όμως δεν είναι σύνηθες, γιατί οι άνθρωποι δεν πιστεύουν εις βάθος. Δεν πιστεύουν με όλη τους τη διάνοια και με όλη τους την καρδιά και με πολλή εμπιστοσύνη στον ζώντα Θεό. Είναι χλιαροί στην πίστη τους.

Γι' αυτό και βλέπετε ότι ο Θεός δεν ζων στη ζωή μας, γιατί εμείς δεν Τον αφήνουμε να ζωντανέψει μέσα μας και στην καρδιά μας. Γιατί δεν αγωνιζόμαστε πνευματικά να έχουμε ενσυνείδητα και εναγώνια τον Χριστό στη ζωή μας – με προσευχή, με νηστεία, με τήρηση των εντολών του Θεού, της Ευαγγελικής ζωής και με μια απόλυτη, απόλυτη πίστη και εμπιστοσύνη στον Θεό.

Όμως, εάν αυτό είναι δύσκολο και χρειάζεται πνευματικός αγώνας για τους βαπτισμένους Χριστιανούς, σκεφθείτε τώρα για έναν νέο άνθρωπο, στην ηλικία των 20 χρονών, ο οποίος είναι αλλογενής και αλλόθρησκος! Άλλου γένους άνθρωπος και άλλης πίστεως άνθρωπος! Μια θρησκεία πολύ διαφορετική, η οποία εμπνέεται και κυρίως κατευθύνει τη ζωή όσων ακολουθούν τον μουσουλμανισμό, τον μωαμεθανισμό. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ήρθε εδώ ως κατακτητής και ήταν και γιος του διοικητού της περιοχής.

Ο Θεός λοιπόν, μέσα στην καρδιά του, του άναψε μια λαμπάδα, ένα φως – όπως είναι φως ο ίδιος ο Χριστός. Δηλαδή μπήκε ο Χριστός μέσα του. Κατηχήθηκε από τους μοναχούς της Μονής του Αγίου Νικολάου, βαπτίστηκε και ήταν τόσο δυνατή η πίστη του, ήταν τόσο δυνατή, ώστε δεν υπέκυψε στα μαρτύρια τα οποία του έκαναν, και τα οποία με εντολή του ίδιου του πατέρα του υφίστατο: να ταλαιπωρείται, να βασανίζεται, να πονάει από ξυλοδαρμούς, φυλακίσεις... Τρεις

φορές, όπως ξέρετε, τον κρέμασαν και τρεις φορές το σκοινί κόπηκε, μέχρι να του κόψουν την τιμία του κεφαλή.

Και αυτός, επειδή εκλήθη υπό του Θεού, είχε τέτοια δύναμη μέσα του, ήταν τόσο καθοριστική η πίστη του, ώστε δεν τον απασχολούσαν ούτε οι πόνοι, ούτε οι θλίψεις, ούτε οι ταλαιπωρίες – και κυρίως τα όσα έχανε, γιατί έχανε πολλά, όλα αυτά που του εξασφάλιζε ο πατέρας του. Και βέβαια έχασε, σύμφωνα με το κοσμικό φρόνημα και αυτό που μας λέγει ο Κύριος μας ο Ιησούς Χριστός: έχασε και τη ζωή του. Όμως αυτός προσέφερε τη ζωή του ως «θυσίαν ἁμωμον» ενώπιον του θρόνου της δόξης του Θεού.

Προσέφερε τη ζωή του μαρτυρία, γιατί το μαρτύριο και η ομολογία των Νεομαρτύρων, ανύψωνε το πεσμένο ηθικό των υπόδουλων Ελλήνων. Τους επιβεβαίωνε ότι η ελευθερία μας είναι κάτι άλλο και η πίστη μας είναι κάτι πολύ δυνατό, για το οποίο μπορεί ο άνθρωπος να θυσιάζεται. Μπορεί να έχει τη δυνατότητα να προσφέρει ολόκληρο το είναι του και τη ζωή του για την πίστη του εις τον Ιησού Χριστό.

Και όπως ο Άγιος Κωνσταντίνος έγινε ακόλουθος του Αγίου Σεραφείμ όταν είδε το άδικο μαρτύριό του και τον επονείδιστο αυτόν θάνατο που υπέστη, είμαι σίγουρος ότι το φρόνημά του και η κατάσταση της καρδιάς του έναντι του πατέρα του και των άλλων ομοίων του, που ήρθαν να κατακτήσουν αυτόν τον τόπο, του δημιούργησαν τις προϋποθέσεις της μεταστροφής του. Γιατί, πρέπει να λειτουργεί η συνείδηση του ανθρώπου μέσα του. Πρέπει να δημιουργεί τις προϋποθέσεις της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της ευνομίας, ενός ευνομούμενου χώρου, κράτους, πόλεως, τόπου. Ενώ τότε τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά και γνωρίζετε ότι είχαμε το δίκαιο του ισχυροτέρου – το δίκαιο του κατακτητού, ο οποίος έκανε ό,τι νόμιζε, ό,τι ήθελε, σύμφωνα με τα ένστικτά του ή με κάποιες διδασκαλίες της θρησκείας του. Εν τούτοις, υπό το αποκεκαλυμμένο θέλημα του Θεού, ο άνθρωπος καθίσταται ελεύθερος και αδούλωτο το φρόνημά του, κι ως οδηγείται στο μαρτύριο, είναι πολύ διαφορετικά τα πράγματα.

Αυτό λοιπόν σήμερα ο Άγιος Νεομάρτυρας Κωνσταντίνος, αδελφοί μου, μας διδάσκει και προσφέρει σε όλους μας, για να μας ενδυναμώσει στην πίστη μας. Να μας κάνει πράγματι μέλη τίμια της Εκκλησίας του Χριστού, του Κυρίου και Θεού μας, ο οποίος σαρκώθηκε, κένωσε δηλαδή τη Θεότητά Του και έγινε τέλειος άνθρωπος ανάμεσά μας, για να προσλάβει την ανθρώπινη φύση, να την καθαρίσει, να την ευπρεπίσει και να την αναβιβάσει εις τον Θεό και Κύριό μας, εις τον ουράνιο Πατέρα κεκαθαρμένη, να ενώσει δηλαδή την κτίση με τον Κτίστη, ώστε να υπάρξει πλέον η Θεοκοινωνία και η θέωση στη ζωή των ανθρώπων.

Και Εκείνος μας έδειξε τη θυσία. Θυσιάστηκε επάνω στον Γολγοθά, επάνω στον Τίμιο Σταυρό, και έχυσε το Αίμα Του. Έγινε για μας αυτό το Αίμα του Χριστού και το Σώμα Του λύτρο, για να καθαρίζονται οι αμαρτίες μας και οι πτώσεις μας. Και να τελούμε τη Θεία Λειτουργία, να κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, να γευόμαστε δηλαδή τον Χριστό, να προσλαμβάνουμε τον Χριστό μέσα μας και να ενδυναμωνόμαστε από την ζώσα παρουσία του ζώντος Θεού, ο οποίος έρχεται μέσα μας και μας κάνει ζωντανούς ανθρώπους. Όχι ανθρώπους χωρίς πίστη ή με χλιαρή πίστη, αλλά ανθρώπους ζωντανούς, δυνατούς, που μας χαρακτηρίζει η παρουσία του Θεού στη ζωή μας.

Εύχομαι ο άγιος Νεομάρτυρας Κωνσταντίνος να καθοδηγεί τη ζωή και τη σκέψη μας. Να μας κάνει πιστούς, πραγματικούς Χριστιανούς – όχι χλιαρούς, όχι εικονικούς Χριστιανούς. Και η μαρτυρία μας, ότι είμαστε πραγματικά Χριστιανοί να λειτουργήσει μέσα στη ζωή μας, για να έχουμε πνευματική ζωή και σωτηρία, αλλά και μέσα στις κοινωνίες μας και στην καθημερινότητά μας. Χρόνια πολλά και ευλογημένα! Ο Άγιος Κωνσταντίνος να ευλογεί, να αγιάζει και να κατευθύνει τη ζωή όλων μας».

Ακολούθως, μετέβη στην τοποθεσία «βρύση Κόμπελου» της Τ.Κ. Κομπέλου, όπου τέλεσε επιμνημόσυνο Δέηση υπέρ αναπαύσεως των πεσόντων κατά την απελευθέρωση του Φαναρίου από τους Τούρκους την 18η Αυγούστου του 1881.

